

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 44465-04-26 בן יהודה נ' אהריש ואח'

לפני כבוד השופט יונה אטדגי

המעוררים: רחמים (רמי) בן יהודה
ע"י ב"כ עו"ד חיה מלול גז

נגד

המשיבים: 1. לואי אהריש
2. צחי הלוי
ע"י ב"כ עוה"ד עמית מור וליעד להנר

פסק דין

1. ערעור על החלטת בית משפט השלום בתל-אביב-יפו (כב' השופט ערן גלברד), מיום 22.3.2026, שניתנה לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב-2001 (להלן – "החוק" / "חוק הטרדה מאיימת"), במסגרתה ניתן צו האוסר על המערער (המשיב שם, "המבקשים" בצו הם המשיבים כאן):

- א. להטריד את המבקשים ואת בנם (הקטין), בכל דרך ובכל מקום;
- ב. לאיים על המבקשים ועל בנם או ליצור עמם כל קשר במישרין או בעקיפין;
- ג. לבלוש אחר המבקשים ובנם, לארוב להם, להתחקות אחריהם תנועותיהם או מעשיהם, או לפגוע בפרטיותם בכל דרך אחרת, לרבות לפרסם פרסומים על אודותיהם ברשתות החברתיות;
- ד. להימצא במרחק של 150 מטרים ממקום מגוריהם או ממקום עבודתם של המבקשים או מכל מקום אחר בו המבקשים ובנם שוהים דרך קבע."

הצו ניתן לפרק זמן של 6 חודשים, פרק הזמן המקסימלי הקבוע בחוק (להלן – "ההחלטה").

2. אקדים ואומר, שכבר בערעור, התמקדה באת-כוחו בצו המפורט בס"ק (ג) סיפא, זה האוסר עליו "לפרסם פרסומים על אודותיהם ברשתות החברתיות". בדיון בערעור, בעקבות שאלת בית המשפט, צמצמה ב"כ המערער את הערעור לחלק זה של הצו בלבד, ובו יתמקד דיונו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 26-04-44465 בן יהודה נ' אהריש ואח'

3. טענתו המרכזית של המערער ביחס לחלק זה של הצו היא, כי יש בו פגיעה בזכות היסוד של חופש הביטוי, בהיותו "כוללני, רחב היקף ובלתי מידתי", ולכן הוא אינו עומד בדרישות הדין (סעיף 38 לערעור).

המערער הפנה עוד לכך, שהמשיבים הגישו נגדו תביעה לפיצוי כספי לפי **חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965** (להלן – "**חוק איסור לשון הרע**"), שעדיין מתבררת, וטען "**שהיא המסגרת הדינית המתאימה לבירור תוכנם ומשמעותם**" של הפרסומים שנעשו (סעיף 60 לערעור).

4. המשיבים טוענים, מאידך, כי הפרסומים שעשה המערער לא עולים בקנה אחד עם "**חופש הביטוי**", אלא עם "**שיסוי, ביזוי ורדיפה**" (כותרת פרק 11 לתשובה), וכי ניתן לדון בפרסומים הללו הן לפי **חוק הטרדה מאיימת** והן לפי **חוק איסור לשון הרע**, בהתאם למה שנקבע בהחלטת בית המשפט העליון ב-רע"א 6861/22 **טמיר נ' ד"ר פרייס** (31.10.2022) (להלן – "**עניין פרייס**").

דיון והכרעה

5. על פניו, המסגרת "הטבעית" לבחינת תוכנם של פרסומים ומידת הפגיעה הנגרמת מהם לאדם, נושא הפרסום, הוא **חוק איסור לשון הרע**, הכולל בתוכו איזונים עדינים, בין הזכות לשם טוב ולפרטיות לבין הזכות לחופש הביטוי (רע"א 6517/20 **ערוץ 10 החדש נ' שרת התרבות והספורט – ח"כ מירי רגב** (13.3.2024), פסקה 31 לחוות דעתו של כב' השופט סולברג), חלקם קבועים בחוק עצמו וחלקם יציר הפסיקה. במיוחד אמורים הדברים, בפרסומים המופנים כלפי "איש ציבור", במשמעות הרחבה של מושג זה, אזי נדרשת הבחנה, עדינה לעיתים, בין הבעת דעה לקביעה עובדתית, כשלעיתים יש בפרסומים הנדונים ערבוב של עובדות ודעות (סעיף 15(4) **לחוק איסור לשון הרע**, וראו: אורי שנהר, **דיני לשון הרע**, מהדורה שנייה (להלן – "**שנהר**") (עמ' 618-621), ובכלל זה נבחנת גם סבירות אותם פרסומים (שנהר, עמ' 627-633). יחד עם זאת, כפי שנכתב בעניין **פרייס** (מפי כב' השופטת ברק-ארז):

"בעוד שבגדרו של **חוק איסור לשון הרע** הבחינה המשפטית מתמקדת בתוכנו של הביטוי, על רקע החשש שהוא צפוי לבזות ולהשפיל את האדם הנוגע בדבר בעיני הבריות, החוק למניעת הטרדה מאיימת ממוקד בהשפעתו הנמשכת של הביטוי על האדם עצמו, בשל כך שהוא מאיים עליו או פוגע בשלוות חייו, בפרטיותו, בחירותו או בגופו. על רקע האמור, ברי כי בגדרו של **חוק זה** יש משמעות רבה לכך שהביטוי הוא חוזר ונשנה. כמו כן, וכפי שמעיד עליו שמו – החוק למניעת הטרדה מאיימת ממוקד במניעה עתידית ומכאן חשיבותו" (פסקה 11).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 26-04-44465 בן יהודה נ' אהריש ואח'

ובהמשך (פסקה 12):

"אם כן, אין מקום להנחה שמתחייב "סיווג" חד-חד-ערכי של פרסומים כלשון הרע או כהטרדה מאיימת. כאמור, עשויים להיות מצבים שבהם פרסומים יניחו עילה לתביעת לשון הרע (בשל הביזוי כלפי אחרים) וכן ישמשו עילה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת (בשל האפקט שלהם על האדם עצמו). לצדם עשויים להיות מצבים שפרסומים ייפלו רק לגדרו של אחד מהחוקים הנזכרים, או אף לא לאחד מהם".

6. אמנם, ההחלטה בעניין פרייס היא החלטת דן יחיד, שאיננה מהווה הלכה מחייבת לפי סעיף 20(ב) לחוק יסוד: השפיטה (רע"א 7152/94 שידלוב נ' קוהן, פ"ד מט(5) 309, 313; בש"א 2401/95 נחמני נ' נחמני, פ"ד מט(5) 598, 606), אולם, כפי שנכתב ברע"א 2996/06 שלום נ' מע"צ-החברה הלאומית לדרכים בישראל (18.10.2006), פסקה ה(2), מפי כב' השופט רובינשטיין:

"ואולם, במציאות היומיומית של בתי-המשפט לדרגותיהם, ההתייחסות להחלטות בימ"ש זה בדן יחיד אינה נטולת "תקדימיות". כך במעצרים, שחלק ניכר מן ההחלטות לגביהם, מטבע חלוקת הסמכויות, נעשית בדן יחיד; כך בפסקי דין מסוימים בדן יחיד, למשל, על פי הסמכויות שבסעיף 26 לחוק בתי המשפט. אף בדחיית בקשת רשות ערעור, שעה שהיא באה בהחלטה מנומקת, אין לומר כי ביום-יום השיפוטי אין לה למצער תוקף מנחה, אם לא למעלה מזה. כללם של דברים, הדעת נותנת כי לאחר שבית משפט זה, ולוא בדן יחיד, נדרש לסוגיה ככלל, יתן לכך בימ"ש אחר את המשקל הראוי, ויהא עליו מטבעם של דברים לבחון היטב בטרם ילך בדרך אחרת".

נקודת המוצא כאן היא, אפוא, שלמרות שהמסגרת "הטבעית" לבחינת הפרסומים שנעשו הינו חוק איסור לשון הרע, במיוחד שעה שהמשיבים כבר הגישו תביעה לפי חוק זה, המצויה עדיין בשלבי בירור, הרי שהדבר אינו מונע במקרה הצורך לברר, האם אותם פרסומים מצדיקים מתן צו לפי חוק הטרדה מאיימת.

בענייננו, בית המשפט בחן את הפרסומים הנדונים ומצא כי "תדירות הפרסומים ותוכנם... מובילים למסקנה כי יש בפרסומים של [המערער] – אף אם לא בכולם – משום הטרדה מאיימת...".

זו הייתה התרשמותו הישירה של השופט בערכאה הדיונית, לאחר העדויות ששמע והראיות שראה, ולא מצאתי הצדקה להתערב בקביעה עקרונית זו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 44465-04-26 בן יהודה נ' אהריש ואח'

7. יחד עם זאת, ביחס לחלק הצו המתייחס לפרסומים (במובחן מחלקי הצו האחרים), דומה כי בהחלטת כב' בית המשפט קמא לא ניתן משקל ראוי למעמדו הרם של ערך חופש הביטוי במארג זכויות היסוד, כפי שנכתב בפסק דינו של בית המשפט העליון ב-ע"א 1770/21 **אמיר חצרוני נ' Facebook Ireland Limited**, פסקה 42 בחוות דעתו של כב' השופט מיןץ, והפסיקה המובאת שם).

מעמד רם זה חייב, לדעתי להגביל את תקופת חלק הצו המתייחס לפרסומים לתקופה קצרה מזו שניתנה ביחס ליתר חלקי הצו, שהיא התקופה המקסימלית.

ודוק: למרות שהפרסומים הנדונים היו "**חמורים וחריגים ברובם**", כפי שנקבע בהחלטת בית המשפט קמא (סעיף 21), אין חולק על כך שהם פורסמו בעקבות דברים שנשאה המשיבה 1 – ביחס אליה מצא בית המשפט קמא (בסעיף 11 להחלטתו), כי היא "**דמות המצויה בעין הציבורית, וייתכן כי יש לצפות כי תהא חשופה לביקורת "קשה"**" – בתוכנית טלוויזיונית החשופה לציבור, דברים הנוגעים לעניינים ציבוריים-פוליטיים.

גם אם אין בכך כדי להמעיט מחומרת הביטויים שנכללו באותם פרסומים, ודאי שאין בדברי משום הבעת דעה כלשהי ביחס להשלכת עובדה זו על התביעה המתנהלת לפי **חוק איסור לשון הרע**, הרי שיש בכך כדי להשליך על בחינת הדברים על רקע מעמדו של חופש הביטוי.

אני סבור כי האיזון הראוי בין ראיית אותם פרסומים כ"הטרדה מאיימת" ובין זכות היסוד הרמה של חופש הביטוי – במיוחד כשהוא מתייחס לנושאים ציבוריים-פוליטיים – צריך להיעשות על-ידי צמצום תקופת הצו המתייחס אליהם, ככל הניתן. קביעת התקופה המקסימלית הניתנת לפי **חוק הטרדה מאיימת** לצו מסוג זה, מפרה לדעתי את האיזון הראוי.

8. אשר על כן, הערעור מתקבל במובן זה, שהצו המתייחס לפרסומים (סעיף 24(ג) סיפא להחלטה) יצומצם לתקופה שעד 1.7.2026 (מעט יותר ממחצית התקופה המקסימלית הקבועה בחוק). יתר הצווים שנקבעו בסעיף 24 להחלטה יישארו בתוקפם למשך כל התקופה שנקבעה בהחלטה.

9. לפני סיום אעיר, כי לא נעלמה מעיני טענת המשיבים, לפיה, המערער הפר את ההחלטה בכך שהוסיף לפרסם פרסומים אודות המשיבים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 44465-04-26 בן יהודה נ' אהריש ואח'

המשיבים ביקשו לסלק על הסף את הערעור מסיבה זו. לא סברתי שראוי להיעתר לבקשה זו לאור זכות הערעור על פסק הדין של בית המשפט בערכאה הראשונה הקבועה בסעיף 17 לחוק **יסוד: השפיטה**, ושעה שדרך המלך לבחון האם בעל דין הפר את החלטת בית המשפט הינה באמצעות הגשת בקשה לפי **פקודת בזיון בית המשפט** או בדרך של הגשת תלונה במשטרה לפי סעיף 8 לחוק **הטרדה מאיימת** (יצוין כי ב"כ המערער טענה בדיון כי לא היה באותם פרסומים משום הפרת ההחלטה, עניין זה לא התברר בערעור).

ניתן היום, ל' סיוון תשפ"ו, 15 יוני 2026, בהעדר הצדדים.

יונה אטדגי, שופט

